janduses uutena on tekkinud möödunud aastal (neid on ju kogu aja püsinud kaunis palju näit. meie luules) on enamasti kas juhulised või tahtlikud, ega suuda siis sellistena veel olla tõenduseks mingist uuest murrangust meie psüühis.

Väliseist sündmusist kirjanduse alal tekitas sügisel oma jagu elevust riigivanema kirjandusliku auhinna määramine. Hindamisel võeti vaatlusele kahe eelneva aasta, s. o. 1932. ja 1933. a. toodang ning esimese auhinna (1500 krooni) väärilisekс leiti A. H. Tammsaare „Tõe ja õiguse" neil aastail ilmunud köited, kolmanda auhinna (750 krooni) väärilisekс K. A. Hindrey novellikogud „Välkvalgus" ja „Armastuskiri", teine auhind aga jäi riigivanema otsusel välja andmata. Propagandat tehti ka teiste seda laadi auhindade asutamiseks ja selle tulemusena on loota, et edaspidi vähemalt meie suuremad linnad loovad oma eri auhinnad ja samuti ka mõned tähtsamad organisatsioonid, kas või ühekordseltki.

Luule alal 1934. a. avalduvat üsna suurt välist tõusu vaevalt saab seletada ainult raamatuturu seisundi paranemise ja lugejaskonna kirjandusliku huvi tõusuga. Õigusega on märgitud, et tasakaalu puudumine ajas on peamisi tõukejõudusid, mis on sundinud nii paljusid end väljendama lüürilises žanris. Aga nagu selgub 1934. a. luulet lähemalt vaadeldes, on rahutu aja lüüriline pakitsus vallanud mõnelgi juhul ka neid, kellel võrdlemisi vähe on eeldusi jõuda nii kaugele, et nad kas või edaspidigi tõotaksid meie värsikultuuri viia edasi sisuliselt või vormiliselt. Enamiku algajate värsikogud on veel täiesti katsetuslikud, nii Aleksis Kallitsa „Haakristi ja viisnurga vahel", Eduard Koogi „Päikesesse", Marta Kuuse „Põhjakaare all", K. Laaguse „Sõnajalad" ja Helene Ranna „Luuletused". Ka

Eesti kroonika 1934, lk. 74